

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Moralis, Seu Resolutio Casuum Conscientiæ

Juxta Sacram Scripturam, Canones, Et Sanctos Patres

Continens Tractatus de Sacramentis in genere; de Baptismo, de Confirmatione, Eucharistia, Sacrificio Missæ; Constitutionem Innocentii XII. super celebratione Missarum, variaque alia decreta

Genet, François

Parisiis, 1703

Q. 7. Debet-ne dari Sacra Communio amentibus rationis usu carentibus?

urn:nbn:de:hbz:466:1-40834

De Sacram. Euchar. Cap. IX. 175

habent, Sacram Eucharistiam non ministrabit.

Rationem affert Divus Thomas, dum ait; Dicendum, quod pueris carentibus usu rationis, qui non possunt distinguere inter cibum spiritualem & corporalem, non debet Eucharistia dari, quia ad Eucharistia sumptionem exigitur actualis devotio quam tales pueri habere non possunt: pueris autem, jam incipientibus habere discretionem, etiam ante perfectam aetatem, puta cum sint decem vel undecim annorum, aut circa hoc, potest dari, si in eis signa discretionis appareant & devotionis. Quod praesertim intelligendum est, si mortis immineat periculum, ne sine hoc Viatico discedant.

D. Th. in 4.
dist. 9. art. 5.
in resp. ad 4.
quaest.

Quaest. 6. Quomodo intelligendum est quod refertur in Canone, ubi sic ait Bonifacius Papa: Non cogitetis eos vitam habere posse, qui fuerint expertes Corporis & sanguinis Christi, dicente ipso, nisi manducaveritis Carnem meam, non habebitis vitam in vobis?

Can. In Ecclesia. De Consecr. dist. 4.

Resp. Sanctus Thomas sic ait; Intelligendum est, quantum ad rem Sacramenti, quae est unitas Ecclesiae, extra quam non est salus, neque vita; & non quantum ad Sacramentalem manducationem.

D. Th. in 4.
dist. 9. art. 5.
q. 4. ad 2.

Quaest. 7. Debet-ne dari Sacra Communio amentibus rationis usu carentibus?

Resp. Dicendum cum Divo Thoma, quod de amentibus distinguendum est: quidam enim dicuntur large amentes, quia debilem mentem habent, sicut dicitur invisibile quod male videtur: & tamen sunt aliquo modo docibiles eorum quae ad fidem & devotionem Sacramenti pertinent: & talibus non oportet Corpus Christi denegari. Quidam vero sunt

S. Th. in 4.
dist. 9. art. 5.
in resp. ad 3.
quaest.

omniò carentes iudicio rationis: & isti vel fuerunt tales à nativitate; & tunc eis non debet dari, quia non possunt ad devoitionem induci qua requiritur ad hoc Sacramentum: vel inciderunt in amentiam post fidem & devoitionem Sacramenti; & tunc debet eis dari, nisi timeatur periculum, vel de vomitu, vel de expulsionem, aut aliquo huiusmodi.

Concilium Carthagenense 4. relatum in Canone ait; *Is qui pœnitentiam in infirmitate petit, si casu, dum ad eum Sacerdos invitatus venit, oppressus infirmitate obmutuerit, vel in phrenesim versus fuerit, dent testimonium qui eum audierunt, & accipiat pœnitentiam: & si continuò creditur moriturus, reconcilietur per manus impositionem, & infundatur ori eius Eucharistia. Si supervixerit, admoneatur à supradictis testibus petitioni sue satisfactum, & subdatur statutis pœnitentiæ legibus, quamdiu Sacerdos qui pœnitentiam dedit probaverit.*

S. Carol. A&. Idem decrevit sanctus Carolus: *Amentibus,* p. 4. De Sacram. Eucharist. tit. qui ad com. admittendi. *inquit, præterea hoc Sacramentum non ministrabit. Quamvis si antequam in insaniam inciderint, piam & religiosam animi voluntatem præ se tulerint, licebit in fide vite ex Decreto Concilii Carthagenensis, modò vomitionis vel alterius indignitatis & incommodi periculum non sit.*

Idem videtur dicendum de surdis & mutis à nativitate, si dum essent sani & incolumes divinis mysteriis, & officiis libenter & religiosè interfuerint, si cum honoris & reverentiæ testificatione Deum adoraverint, & externo corporis habitu testati fuerint, se realem Corporis Christi in hoc Sacramento adorandi præsentiam credere, & ardens quoddam ejusdem Corporis percipiendi desiderium nutibus, &

De Sacram. Euchar. Cap. IX. 177

signis patefecerint ; si denique præmissa Sacramentali confessione , quæ ab eis per signa , & nutus extorquetur , pectoris tunctione , & aliis id generis indiciis , conceptum de peccatis dolorem , sicut & plam animi voluntatem indicaverint.

Quæst. 8. Quisnam dici potest manifestus, sive publicus peccator , ita ut ei meritò denegari possit sacra Communio ?

Resp. Manifesti peccatores dicuntur illi qui vel per sententiam , quæ in convictum fertur , aut per Confessionem factam in iudicio sunt notati ; vel qui per factum notorium , cujus populus est testis , sunt manifesti peccatores. Itaque ille dicitur . v. g. publicus usurarius , qui per propriam Confessionem aut per testes à Iudice pro tali damnatur , vel qui ex notorio facto est manifestus peccator , ut qui ex officio usuras exercet.

Illud autem dicitur peccatum publicum , & notorium per evidentiam facti , quod nulla tergiversatione potest celari , ut habetur expressè in cap. *Tua nos. De Cohabitatione Clericorum & mulierum.* Ubi verò de administratione Sacramentorum agitur , nullus certus potest præscribi personarum numerus , ut crimen dicatur notorium , sed relinquitur prudentum arbitrio seu iudicio.

Quæst. 9. In dubio , utrum scilicet quis sit publicus peccator , si potest probari ejus crimen per testes , debet-ne à publica Communionem excludi ?

Resp. In re dubia locum habet regula juris : *Melior est conditio possidentis ;* unde quia quis possessor est suæ famæ , inclinandum est in hanc partem , ut in re ancipiti , ad Communionem admittatur , præsertim cum juxta axioma Juris , *Omnis homo naturaliter præ-*